

Ришел Миҗг

Крѳвни врѳзки

Това е откъс от книгата.

**Цялата книга може да намерите
в Библио.бг**

www.biblio.bg

Ришел Миџ

Кръвни връзки

КНИГА ПЪРВА

Превод
Стамен Стойчев

Издателство ИБИС
София

ГЛАВА 1

Не можех да дишам.
Една ръка затискахе устата ми, а друга разтърсваше рамото ми, изтръгвайки ме от тежкия сън. Хиляди трескави мисли изникнаха в мозъка ми само за един удар на сърцето. Сбъдна се. Най-лошият ми кошмар се сбъдна.

Те са тук! Дошли са за мен!

Очите ми примигнаха и диво се заозъртах из тънещата в мрак стая, докато пред мен не изплува лицето на баща ми.

– Татко?

– Сидни. Не можах да те събудя.

Естествено, това бе единственото извинение, за което ме изплаши до смърт.

– Трябва да се облечеш и да изглеждаш представително – продължи той. – Бързо и тихо. Ще се видим в кабинета на долния етаж.

Усетих как очите ми се разшириха, но не се поколебах какво да отговоря. Имаше само един приемлив отговор.

– Да, сър. Разбира се.

– Ще отида да събудя сестра ти.

Той се обърна към вратата, а аз скочих от леглото.

– Зоуи? – възкликнах. – За какво ти е потрябвала?

– Шшт – скастри ме той. – Побързай и се приготви. И помни – бъди тиха. Да не събудиш майка си.

Той затвори вратата, без да каже нищо повече, като ме остави озадачена. Отново ме заля паниката, която тъкмо бе

започнала да стихва. За какво му бе нужна Зоуи? Подобно събуждане посред нощ можеше да означава само едно – ставаше дума за нещо, свързано с делата на алхимиците, а тя нямаше нищо общо с тях. Технически погледнато, аз също, тъй като бях наказана с отстраняване от активна дейност за неопределен период, заради лошото ми поведение през това лято. Какво ще стане, ако се окажеше нещо, свързано с провинението ми? Нима наистина най-после ще ме изпратят в поправителния център, а Зоуи ще заеме мястото ми?

За миг светът се завъртя около мен и трябваше да се хвана за леглото, за да запазя равновесие. Поправителните центрове. Те бяха кошмар за младите алхимици като мен. Мистериозни места, където тези, които се бяха сблизихи твърде много с вампирите, биваха изпращани, за да се поучат от грешките си по методите на старшите алхимици. Това, което ставаше там, оставаше тайна, която никога не желяех да узная. Но бях сигурна, че „поправителен център“ е само едно по-благозвучно название на „център за промиване на мозъците“. Познавах само един, завърнал се от такъв център и, честно казано, след това приличаше на половин човек. Все едно беше зомби и направо не ми се искаше да мисля какво бяха правили с него, за да изглежда така.

В главата ми все още отекваше настояването на баща ми да побързам, затова се опитах да потисна страховете си. Спомних си и последното му предупреждение, заради което се постарях да се движа колкото се може по-тихо. Майка ми спеше леко. Обикновено нямаше значение дали тя ще разбере когато потегляхме по задачи на алхимиците, но напоследък не беше толкова приятелски настроена към работодателите на съпруга си и дъщеря си. Откакто миналия месец разгневените алхимици ме оставиха пред прага на къщата на родителите ми, този дом приличаше на затворнически лагер. Между родителите ми избухваха ужасни спорове, а двете със сестра ми Зоуи често трябваше да се прокрадваме на пръсти покрай тях.

Зоуи.

За какво му бе Зоуи?

Въпросът не ми даваше мира, докато се приготвях забързано. Знаех какво означава „да изглеждам представително“. Не

можеше и дума да става да навлека джинси и тениска. Вместо това избрах сиви панталони и колосана бяла риза с копчета отпред. Отгоре облякох тъмносива жилетка, която пристегнах в кръста с черен колан. Малък златен кръст, който винаги висеше на врата ми, бе единственото украшение, което си позволих.

Малко по-голям проблем ми създаваше косата. Дори и след само два часа сън вече стърчеше на всички посоки. Пригладих я колкото можах по-добре, после я напръсках обилно с лак за коса, като се надявах да изглежда достатъчно представителна за това, което ме очакваше. Единственият ми грим беше малко пудра. Нямах време за нищо повече.

Цялото приготвяне ми отне само шест минути, което може би беше нов рекорд за мен. Спуснах се съвсем безшумно и предпазливо по стълбите, за да не събудя майка си. В дневната беше тъмно, но през процепа от незатворената врата на кабинета на баща ми се процеждаше светлина. Приемайки това като покана, бутнах вратата и пристъпих вътре. Приглушеният разговор секна с влизането ми. Баща ми ме изгледа от главата до петите и показа одобрението си за външния ми вид по характерния за него начин: просто се въздържа от критика.

– Сидни – рязко заговори той. – Мисля, че познаваш Дона Стантън.

Страховитата алхимичка стоеше до прозореца със скръстени ръце. Изглеждаше все така стегната и слаба, както я помнех. Бях прекарала доста време с нея, макар че не можех да кажа, че сме станали приятелки – особено след като определени мои действия завършиха с това, че и двете се озовахме под нещо като „вампирски домашен арест“. Но дори и все още да таеше негодувание към мен, не го показа. Кимна ми учтиво, със съвсем делово изражение.

Тримата други алхимици бяха мъже. Представени ми бяха като Барнс, Микълсън и Хоровиц. Барнс и Микълсън бяха на възрастта на баща ми и Дона Стантън. Хоровиц беше по-млад, около двацет и пет годишен, и сега подреждаше комплекта инструменти, каквито използваша майсторите на татуировки. Всички бяха облечени като мен, делово, с обикновени дрехи с непривличащи вниманието цветове. Алхимиците от

векове играеха ролята на „мъже в черно“, много преди хората да започнат да мислят за наличието на живот в други светове. Когато светлината озари лицата им по-добре, видях, че всеки от тях имаше върху бузата си татуировка с форма на лилия, също като мен.

Отново ме обзе силно безпокойство. Дали това нямаше да е някакъв разпит? Или опит да преценят дали решението ми да помогна на едно момиче – ренегат и наполовина вампир – означаваше, че съм пренасочила лоялността си другаде? Скръстих ръце пред гърдите си и се постарях да надяна сдържано и безстрастно изражение, надявайки се да изглеждам хладнокръвна и уверена. Ако все още имах някакъв шанс да пледирам невинна, възнамерявах да го сторя с твърд и решителен вид.

Но преди някой да успее да отрони и дума, при нас влезе Зоуи. Затвори вратата след себе си и се огледа ужасено, с разширени очи. Кабинетът на баща ми беше много просторен – беше го построил като пристройка към къщата – така че имаше достатъчно място за всички присъстващи. Но докато гледах как сестра ми реагира при влизането си, разбрах, че Зоуи се чувства задушена и като уловена в капан. Погледите ни се срещнаха и аз се опитах да я успокоя безмълвно. Навярно се получи, защото се приближи и застана на до мен. Сега изглеждаше по-малко уплашена.

– Зоуи... – заговори баща ми. Остави името ѝ да увисне във въздуха, така както само той умееше, за да стане ясно и на двете ни, че е разочарован. Веднага разбрах защо. Тя беше с джинси и стар пуловер, а кестенявата ѝ коса бе сплетена в две хубави, но хлабави плитки. Според стандартите на някой друг сигурно щеше да изглежда „представително“, но не и според неговите. Усетих как сестра ми се сви до мен, а аз изпгнах рамене, опитвайки се да изглеждам по-висока и стабилна, като истинска закрилница. След като се увери, че двете със Зоуи сме наясно с недоволството му, той я представи на останалите. Стантън ѝ кимна учтиво, както на мен преди малко, преди да се обърне към баща ми.

– Не разбирам, Джаред – каза Стантън. – Коя от двете ще използваме?

– Ами точно в това е проблемът – отвърна баща ми. – Искат Зоуи..., но не съм сигурен, че е готова. Всъщност зная, че не е. Преминала е само през основните курсове от обучението. Но имайки предвид неотдавнашното... преживяване на Сидни...

Умът ми тутакси започна да сглобява парчетата от пъзела. Първото и най-важното бе, че май щях да се размина с поправителния център. Или поне засега се бях отървала от тази заплаха. Все пак бе нещо. И това, което предположих преди малко, се оказа вярно. Алхимиците замисляха някаква мисия или задача и някой искаше да изпрати Зоуи, тъй като тя, за разлика от останалите членове на нашата фамилия, досега с нищо не беше предала алхимиците. Баща ми казваше истината – тя наистина бе преминала само началното обучение. Нашата работа се предаваше от поколение на поколение и аз от много години бях избрана за следващия алхимик във фамилията Сейдж. По-голямата ми сестра Карли беше пропусната и понастоящем учеше в колеж, а и вече се смяташе за твърде стара, за да бъде тепърва обучавана. Баща ми подготвяше Зоуи като резервен вариант, в случай че нещо се случи с мен, като автомобилна катастрофа или ако вампирите ми строят костите например.

Пристъпих напред, но не знаех какво да кажа. Единственото, което знаех със сигурност, беше, че *не* можех да позволя Зоуи да бъде въввлечена в схемите на алхимиците. Страхувах се за нейната сигурност повече, отколкото от отиването ми в поправителен център – а, повярвайте ми, изпитвах истински ужас от това.

– След случилото се обясних причините за действията си пред комитета – подех аз. – Останах с впечатлението, че разбраха защо съм постъпила така. Аз съм напълно подготвена да изпълня всичко, което се налага – при това много по-добре от сестра ми. Имам опит в реални условия. Познавам тази работа отвсякъде.

– Ако не ме лъже паметта, имаш *твърде много* опит в реални условия – отбеляза Дона Стантън сухо.

– Бих искал отново да чуя какви са тези „причини“ – заяви Барнс, като вдигна пръсти, за да имитира кавички. – Не съм

склонен да изпратим момиче, което не е достатъчно обучено, но ми е трудно да повярвам, че някой, който е помагал на вампир престъпник, е „напълно подготвен да изпълни всичко“. – И още по-многозначително показва кавички във въздуха.

В отговор само му се усмихнах мило, без да издавам гнева си. Нямаше полза да разкривам какво чувствам.

– Разбирам ви, господине. Но нали накрая бе доказано, че Роуз Хатауей е невинна за престъплението, в което бе обвинена. Така че, формално погледнато, аз не съм помагала на престъпник. В крайна сметка действията ми помогнаха да бъде открита истинската убийца.

– Дори и така да е, но тогава ние – както и ти – не знаехме, че е невинна – възрази той.

– Зная – съгласих се. – Но аз вярвах в невинността ѝ.

– Именно в това е проблемът – изсумтя Барнс. – Ти би трябвало да вярваш на това, което ти казват алхимиците, а не да действаш на своя глава, според някакви изсмукани от пръстите хипотези. Или поне трябваше да предоставиш на висшестоящите доказателствата, които си събрала.

Доказателствата? Как можех да обясня, че никакви доказателства не ме бяха подтикнали да помогна на Роуз, а само вътрешното ми усещане, че тя не лъжеше? Но знаех, че никога нямаше да разберат това. Всички ние бяхме обучавани да вярваме, че такива като нея са способни на най-лошото. Да им заявя, че съм осъзнала нейната искреност и почтеност, нямаше да помогне на сегашната ми кауза. А още по-лошо би прозвучало обяснението, че друг вампир ме е изнудил, за да ѝ помогна. Съществуваше само един аргумент, който алхимиците вероятно можеха да приемат.

– Аз... аз не казах на никого, защото исках всички заслуги да останат само за мен. Надявах се, че ако разкрия престъплението, ще получа повишение и по-добри задачи.

Трябваше да впрегна цялото си самообладание, за да изрека тази лъжа, без лицето ми да трепне. Унизително бе да направя подобно признание. Като че ли наистина амбицията би ме тласнала към подобно крайно поведение! Почувствах се омърсена, повърхностна. Но точно както подозирах, това бе нещо, което другите алхимици можеха да разберат.

– Погрешно решение, но е разбираемо за момиче на твоята възраст – изсумтя Микълсън.

Другите мъже ме изгледаха снизходително, включително и баща ми. Само Стантън май се усъмни в думите ми, но пък и тя много повече от останалите бе свидетел на провала ми.

Баща ми огледа гостите в очакване на следващите им забележки. Когато такива не последваха, той сви рамене.

– В такъв случай, ако никой няма други възражения, бих предложил да използваме Сидни. Не че разбирам напълно за какво ви е необходима. – В тона му се прокрадваше леко обвинителна нотка, че все още не е информиран. Джаред Сейдж не обичаше да бъде държан в неведение.

– Според мен няма проблем да използваме по-голямото момиче – заяви Барнс. – Но по-младото трябва да остане като резерва до пристигането на другите, в случай че те имат възражения. – Зачудих се колко ли ще са тези „други“, които ще се присъединят към нас. Все пак кабинетът на баща ми не беше с размерите на стадион. Освен това колкото повече хора дойдат, вероятно толкова по-важен ще се окаже случаят. Кожата ми настръхна, докато се питах с какво ли може да е свързана тази задача. Бях виждала как алхимиците се справят с повечето неприятности само с помощта на един или двама от нашите. Колко колосално би могло да бъде това, за да изисква такава сериозна подготовка?

Хоровиц за пръв път проговори:

– Какво искате да направя?

– Да опресниш татуировката на Сидни – заяви Стантън решително. – Дори и да не замине, няма да ѝ навреди да се усили действието на магията. Но няма смисъл да правим татуировка на Зоуи, докато не решим какво ще правим с нея.

Погледът ми се стрелна към чистото и силно преbledняло лице на сестра ми. Докато върху него не бъде татуирана лилия, тя си оставаше неангажирана. Но след като татуировката веднъж украси кожата на лицето, няма връщане назад. Завинаги принадлежиш на алхимиците.

Реалността на това се бе стоварила върху мен през последната година. Докато растях, не го осъзнавах. Баща ми ме омайваше още от съвсем ранните ми години с приказките си

за правотата на нашето дело. Още вярвам в тази правота, но ми се щеше да бе споменал и колко много ще ми струва.

Хоровиц беше разпънал една сгъваема маса в далечния край на кабинета на баща ми. Потупа я и ми се усмихна приятелски.

– Скачай тук – каза ми той. – Да си получиш билета.

Барнс го изгледа неодобрително.

– Моля те. Би могъл да покажеш малко повече уважение към ритуала, Дейвид.

Хоровиц само сви рамене. Помогна ми да легна по гръб и макар че прекалено много ме беше страх от останалите, за да му се усмихна открито, се надявах благодарността ми да се чете в очите ми. Последвалата му усмивка потвърди, че напълно ме разбира. Извърнах глава и видях как Барнс постави почитателно една черна чанта върху помощната масичка отстрани. Другите алхимици се струпаха около него и скръстиха ръце пред гърдите си. Предположих, че той изпълнява ролята на първожрец в подобни обреди. Повечето от дейностите на алхимиците се базираха на науката, но някои задачи изискваха божествена подкрепа. В края на краищата най-важната ни мисия – да защитаваме хората – се коренеше в убеждението, че вампирите са противоестествени създания, противоречащи на Божия замисъл. Заради това първожреците – нашите свещеници – работеха рамо до рамо с нашите учени.

– О, Господи – произнесе той напевно, като затвори очи. – Благослови тези еликсири. Отнеми им петното на злото, за да може тяхната животоподдържаща сила да засияе с пълната си чистота върху нас, твоите слуги.

Отвори чантата и извади четири малки шишенца, всичките пълни с тъмnochервена течност. Върху всяко от тях имаше етикет, който не можах да прочета. С уверена ръка и опитно око Барнс отсипа точно отмерени дози от всяко шишенце в една по-голяма бутилка. И като изреди всичките четири шишенца, извади малко пакетче с някакъв прах, което изсипа при сместа в бутилката. Леко ми залютя на очите от миризмата, разнесла се във въздуха, докато съдържанието на бутилката се оцвети в златисто. Барнс подаде бутилката на Хоровиц, който стоеше до него, готов да действа, с игла в ръката. Всички се отпуснаха, защото церемониалната част от ритуала приключи.

Извърнах се послушно настрани, като отметнах косата от бузата си. След миг сянката на Хоровиц надвисна над мен.

– Малко ще щипе, но не както първия път, когато ти е направена. Ще е само като докосване – обясни ми той любезно.

– Зная – казах, защото вече ми бяха опреснявали татуировката. – Благодаря.

Иглата убоде кожата ми, а аз се постарях да не трепна. Наистина *щипеше*, но както Хоровиц ми обясни, той нямаше да ми прави нова татуировка. Само щеше да инжектира малка доза от мастилото в съществуващата татуировка, за да я зареди отново със сила на въздействие. Сметнах това за добро предзнаменование. Зоуи може би още не беше във от опасност, но сигурно нямаше да си правят труда да ми опресняват татуировката, ако искаха само да ме изпратят в поправителен център.

– Докато чакаме, можете ли да ни разкажете накратко какво се е случило? – попита баща ми. – Казаха ми единствено, че се нуждаете от тийнейджърка. – Изрече го, като че ли ставаше дума за момиче, което просто трябва да е на разположение. Потиснах вълната от гняв, надигнала се срещу баща ми. Явно за него ние бяхме само това.

– Изправени сме пред сложна ситуация – чух как Стантън заговори. Най-после щях да узная някои отговори. – С мороите.

Въздъхнах облекчено. По-добре с тях, отколкото със стригоите. Всяка от ситуациите, пред които се изправяха алхимичите, неизменно бе свързана с някоя от вампирските раси и аз ежедневно се сблъсквам с живите вампири, тези, които не убиват. Понякога те почти не се различаваха от хората (макар че никога няма да го кажа на някого тук) и живееха и умираха като нас. За разлика от тях, стригоите бяха извратени изчадия на природата. Те бяха неживи вампири, убийци. Биваха създавани или когато някой стригой принуди насилва жертвата си да пие от кръвта му, или когато морой съзнателно отнемеше живота на друго, изпивайки кръвта му. Ситуациите, включващи участието на стригои, обикновено завършваха с нечия смърт.

През главата ми преминаха най-различни възможни сценарии, докато се опитвах да разбера какъв проблем бе пре-

дизвикал реакцията на алхимиците тази вечер: човек, който е забелязал някой с удължени кучешки зъби; храняващ, който е избягал и е станал известен на обществото; или морой, лекуван от човешки лекари... Това бяха все проблеми, с които ние, алхимиците, най-често се сблъскахме, с които бях обучена да се справям и с лекота да прикривам. Но защо се нуждаех от „тийнейджърка“, за да разрешат някой от тях, за мен си оставаше пълна загадка.

– Знаете, че миналия месец те избрах за своята кралица, която е все още младо момиче – продължи Барнс. Все едно го видях как завъртя очи.

Всички в стаята промърмориха утвърдително. Разбира се, че знаеха. Алхимиците следяха с огромно внимание това, което се случваше в политическия живот на мороите. Познаването на живота на вампирите беше изключително важно, за да бъдат запазени в тайна от останалото човешко общество – както и за да се предпази човешката раса от мороите. Това беше целта – да закриляме нашето братство. „Познавай врага си“ беше наше основно правило. Момичето, което избрах за своя кралица – Василиса Драгомир – беше на осемнайсет, също като мен.

– Отпусни се – рече Хоровиц нежно.

Не бях осъзнала, че съм напрегната. Опитах се да се отпусна, но мисълта за Василиса Драгомир ме накара да се замисля за Роуз Хатауей. Запитах се притеснено дали не бях решила твърде прибързано, че съм приключила с неприятностите. За щастие Барнс просто продължи с разказа си, без да споменава косвената ми връзка с младата кралица и нейните приближени.

– Е, колкото и да бе изненадващо за нас, бе не по-малко и за самите морои. Имаше много протести и съпротива. Никой не се е опитал да нападне момичето Драгомир, но навярно само защото е много добре пазена. Ала изглежда враговете ѝ са открили косвена мишена: сестра ѝ.

– Джил – изплъзна се от устата ми. Хоровиц изцъка неодобрително, задето помръднах, а аз тутакси съжалих, че привлякох вниманието към себе си и неволно издадох колко добре познавам мороите. При все това образът на Джилиан Мастрано изникна в съзнанието ми – висока и вбесяващо слаба и стройна,

като всички морои, с големи светлозелени очи, които винаги гледаха притеснено. И имаше защо. На петнайсет години Джил беше открила, че е незаконна сестра на Василиса, което я правеше единственият друг член на техния кралски род. Тя също участваше в бъркотията, в която се замесих това лято.

– Познавате законите им – поде Стантън след минута неловка тишина. Тонът ѝ изразяваше всичко, което ние мислехме за законите на мороите. Избираем монарх? Това бе лишено от смисъл, но какво можеше да се очаква от противоестествени създания като вампирите? – Василиса трябва да има поне един жив член на семейството си, ако иска да остане на трона. Затова враговете ѝ са решили, че след като не могат да отстранят нея, ще отстранят сестра ѝ.

По гърба ми пробягнаха ледени тръпки при неизреченото, което се подразбираше. И аз отново изтърсих, без да мисля:

– Нещо се е случило с Джил? – Този път поне избрах момента, докато Хоровиц пълнеше иглата си, така че нямаше опасност да развали татуировката ми.

Прехапах устни, за да не кажа още нещо, представяйки си укора в очите на баща ми. Имайки предвид несигурното ми положение, последното, което бих искала, бе да изразя загриженост за някой морой. Не бях силно привързана към Джил, но мисълта, че някой се опитва да убие петнайсетгодишно момиче – на възрастта на Зоуи – беше ужасяваща, без значение към коя раса принадлежеше.

– Тъкмо това не е ясно – отвърна Стантън замислено. – Доколкото знаем, тя е била нападната, но не сме сигурни дали наистина е пострадала. Независимо от всичко, сега тя е добре, но нападението е станало в кралския двор, което показва колко високопоставени са предателите.

– А ти какво очакваш? – изсумтя Барнс с отвращение. – Изобщо не мога да проумея как расата им е оцеляла толкова дълго, след като постоянно заговорничат помежду си.

Отново последва одобрително мърморене.

– Колкото и да е абсурдно, ние *не можем* да позволим да пламне гражданска война – заяви Стантън. – Някои морои може да протестират прекалено шумно и да привлекат вниманието на човешките медии, а ние не бива да го позволим. В

наш интерес е да имат стабилно правителство, а това означава, че трябва да осигурим безопасността на момичето. Може би те не могат да се доверят един на друг, но могат да вярват на нас.

Нямаше смисъл да изтъквам, че мороите всъщност не вярваха на алхимиците. Но тъй като ние нямахме интерес да бъде убита кралицата на мороите или член на фамилията ѝ, предполагам, че това ни правеше повече достойни за доверието им от някои други.

– Трябва да направим така, че момичето да изчезне – заяви Микълсън. – Или поне докато мороите не успеят да променят закона си, заради който тронът на Василиса е толкова несигурен. В момента няма да е безопасно, ако скрием Мастрано сред нейната раса, затова трябва да я прикрием сред хората. – От думите му струеше презрение към мороите. – Но в същото време тя трябва да остане скрита и *от* хората. Нашата раса не бива да узнава за тяхното съществуване.

– След консултация с пазителите, избрахме едно място, което според нас ще бъде безопасно за нея – по отношение както на мороите, така и на стригоите – заговори Стантън. – Но за да сме напълно сигурни, че тя и придружителите ѝ ще останат неразкрити, трябва да имаме подръка алхимици, посветени единствено на грижите за нея, в случай че настъпят някакви усложнения.

Баща ми се намръщи.

– Това е прехосване на нашите ресурси. Да не споменавам колко непоносимо ще е за този, който трябва да бъде с нея.

– Ето защо ни е нужна Сидни – заяви Стантън. – Искаме тя да е една от алхимиците, които ще придружат Джил в тайното ѝ убежище.

– Какво? – възкликна баща ми. – Не говориш сериозно.

– Защо не? – Тонът на Стантън си оставаше спокоен и уверен. – Те са почти на една възраст, така че няма да събуди подозрения, ако са заедно. Пък и Сидни вече познава момичето. За нея сигурно няма да бъде толкова „непоносимо“ да прекара известно време с Джил, както за някой друг алхимик.

Подтекстът на казаното беше ясен за всички. Не се бях отървала от миналото си, все още не. Хоровиц спря и вдигна

иглата, с което ми даде шанс и аз да взема участие в спора. Мислите ми трескаво препускаха. Явно всички очакваха от мен някаква реакция. Не исках обаче да прозвуча така, сякаш съм прекалено разстроена от този план. Преди всичко трябваше да възстановя доброто си име сред алхимиците и да докажа, че имам желание да изпълнявам заповедите им. От друга страна обаче не биваше да оставям впечатлението, че се чувствам много добре с вампирите или с техните пазители с наполовина човешки произход – дампирите.

– Никога не е приятно да се живее с мороите – започнах предпазливо, като се стараех гласът ми да звучи хладно и високомерно. – Независимо колко дълго си бил сред тях. Но ще направя всичко, което е необходимо, за да бъдем ние – както и всички останали – в безопасност. Едва ли е нужно да обяснявам, че под „всички останали“ имам предвид хората.

– Ето, видя ли, Джаред? – Барнс изглежда бе останал доволен от отговора ми. – Момичето знае какво изисква дългът ѝ. Ние вече уредихме някои подробности, за да може всичко да стане гладко и плавно. Със сигурност няма да я изпратим там сама, особено след като и момичето на мороите няма да е без придружител.

– Какво искаш да кажеш с това? – Баща ми продължаваше да не изглежда много щастлив от това решение и аз се запитах какво го дразнеше най-силно. Дали действително се опасяваше, че ще бъде изложена на опасност? Или просто се тревожеше, че пребиваването ми за по-дълго в компанията на мороите би могло да се отрази още повече на лоялността ми? – Колко морои ще я придружават?

– Изпращат един дампир – обясни Микълсън. – Един от техните пазители, което напълно одобрявам. На мястото, което сме избрали, не би трябвало да има стригои, но ако се появят, ще е по-добре *те* да се сражават с тези чудовища, а не ние.

Пазителите бяха специално обучени дампири, които служеха като бодигардове.

– Готова си – рече Хоровиц и отстъпи назад. – Можеш да седнеш.

Подчиних се, като устоях на желанието да докосна бузата си. Единственото, което усетих, докато работеше, беше лека-

та болка от убождането на иглата, но знаех, че в мен се влива много силна магия, която ми даваше свръхчовешка имунна система и ме въспираще да говоря за съществуването на вампирите пред обикновените човешки същества. Опитвах се да не мисля за другата част, за това откъде идва магията. Татуировките бяха необходимото зло.

Останалите продължаваха да стоят прави, без да ми обръщат внимание – е, с изключение на Зоуи. Тя все още изглеждаше смутена и изплашена и продължаваше да ми хвърля тревожни погледи.

– Може би ще дойде и още един морой – продължи Стантън. – Честно, не съм сигурна защо, но те много настоявах да придружава Мастрано. Казахме им, че колкото по-малко от тях се налага да крием, толкова по-добре, но... както и да е. Изглежда смятат, че е наложително и ни увериха, че са уредили престоя му там. Мисля, че се казва Ивашков. Но той е без значение.

– Къде е това *там*? – попита баща ми. – Къде искате да я изпратите?

Отличен въпрос. И аз си го задавах. Първата ми истинска работа за алхимиците ме бе отвела в другия край на света, в Русия. Ако алхимиците наистина искаха на всяка цена да скрият Джил, очевидно трябваше да я изпратят на някое отдалечено място. За миг си позволих да се надявам, че може да се озовем в града на моите мечти: Рим. Легендарните произведения на изкуството и италианската храна ми се струаха идеален начин за компенсация на бумажината и вампирите.

– В Палм Спрингс – отвърна Барнс.

– Палм Спрингс? – повторих аз. *Не* това очаквах. Когато си мислех за Палм Спрингс, си представях кинозвезди и турнири по голф. Не беше точно ваканция в Рим, но не беше и Сибир.

Устните на Стантън се изкривиха в усмивка.

– Намира се в пустинята и е много слънчево. Абсолютно нежелано място за стригоите.

– А няма ли да е нежелано и за мороите? – попитах предвидливо. – Мороите не се превръщат в пепел под слънчевите лъчи като стригоите, но прекалено дългият престой на слънце ги прави слаби и болни.

– Така е – съгласи се Стантън. – Но заради безопасността им заслужава да изтърпят едно малко неудобство. А и тъй като мороите прекарват по-голямата част от времето си вътре, това няма да е проблем. Пък и това ще обезкуражи другите морои да дойдат и...

Откъм прозореца се чу звук от отваряне и затръшване на врата на кола, който привлече вниманието на всички.

– А – рече Микълсън. – Ето ги и другите. Аз ще ги доведа.

Излезе от кабинета и предполагам се насочи към входната врата, за да посрещне новодошлите. Малко по-късно чух един нов глас да говори, докато Микълсън се връщаше при нас.

– Е, баща ми не можа да дойде, така че просто изпрати мен – обясняваше непознатият.

Вратата на кабинета се отвори и сърцето ми замря.

Не, помислих си. Всеки друг, но не и той.

– Джаред, радвам се да те видя отново – рече новодошлият, като видя баща ми.

Устните на баща ми, който през цялата вечер почти не ме бе погледнал, се разтеглиха в нещо като *усмивка*.

– Кийт! Питам се как си.

Двамата се ръкуваха, а мен ме обля вълна на отвращение.

– Това е Кийт Дарнъл – представи го Микълсън на останалите.

– Синът на Том Дарнъл? – впечатли се Барнс. Том Дарнъл беше легенда сред алхимиците.

– Същият – потвърди Кийт бодро. Той беше около пет години по-голям от мен, с руса коса, малко по-светла от моята. Познавах много момичета, които го намираха за привлекателен. А аз? Намирах го за противен. Той бе последният, когото очаквах да видя тук.

– Предполагам, че познаваш сестрите Сейдж – вметна Микълсън.

Кийт извърна сините си очи първо към Зоуи. Очи, които съвсем леко се различаваха едно от друго по цвят. Едното око, направено от стъкло, се вираше невиждащо право напред и изобщо не се движеше. Другото ѝ намигна, а усмивката му се разшири.

Той все още намига, помислих си вбесено. Онова дразнещо,

глураво, снизходително намигване! Но защо да не го прави? Всички бяхме чули за инцидента, който бе претърпял миналата година и който му бе струвал едното око. Бе оцелял, макар и само с едно око, но някак си все ми се струваше, че след загубата на едното ще изчезне и онова вбесяващо намигване.

– Малката Зоуи! Я се виж колко си пораснала – изрече той нежно.

Аз не обичам насилието, при каквито и да е обстоятелства, но внезапно ми се прииска да го цапардосам, задето гледаше сестра ми по този начин.

Тя му се усмихна, очевидно облекчена да види познато лице тук. Но когато Кийт се извърна към мен, целият му чар и приятелство се стопиха. Чувството беше взаимно. Изгарящата черна омраза, която се надигна в мен, бе толкова всепоглъщаща, че ми бе нужно малко време, за да реагирам.

– Здравей, Кийт – процедих сковано.

Той дори не си даде труда да отвърне на принудената ми любезност. Мигом се извърна към старшите алхимици.

– Какво прави *тя* тук?

– Знаем, че ти пожела Зоуи – отвърна Стантън спокойно, – но след като го обсъдихме, решихме, че ще е по-добре Сидни да изпълни тази задача. Нейният опит е по-важен, отколкото притесненията ни за нейни постъпки в миналото.

– Не – отсече рязко Кийт, насочвайки стоманеносиния си поглед към мен. – Няма начин тя да дойде, няма начин да се доверя на някаква извратена *фенка на вампирите*, способна да прецака всичко. Ще вземем сестра ѝ.

ГЛАВА 2

Няколко души ахнаха, несъмнено заради употребения от Кийт израз „фенка на вампирите“. Нито една от тези думи не беше чак толкова ужасяваща сама по себе си, но взети заедно... е, те изразяваха идея, която бе като анатема на всичко, което отстояваха алхимиците. Ние се борехме, за да защитим хората от вампирите. Да си в съюз с тези създания беше най-лошото, в което можеше да те обвинят. Дори когато ме разпитваха, другите алхимици много внимаваха в подбора на думите си.

Но обвинението на Кийт беше гнусно. Хоровиц изглеждаше възмутен заради мен и отвори уста, сякаш щеше да изрече не по-малко хаплива забележка. Ала като погледна набързо към Зоуи и мен, май размисли, защото не каза нищо. Микълсън обаче не успя да се сдържи и промърмори:

– Бог да ни пази. – И се прекръсти.

Но ме потресе не толкова етикета, който ми лепна Кийт (макар че изтръпнах, като го чух). Вледени ме безцеремонно изтърсеният коментар на Стантън: „Знаем, че ти пожела Зоуи.“

Кийт бе поискал Зоуи за тази мисия? Желанието ми да я предпазя нарасна стремително. Мисълта, че тя ще тръгне с него, ме накара да стисна юмруци. Всички тук може и да смятаха Кийт Дарнъл за образец на добродетелността, но аз го познавах по-добре. Нито едно момиче – да не говорим за сестра ми – не биваше да остава насаме с него.

– Кийт – отново заговори Стантън, с лека нотка на преду-

преждение в тона си, – уважавам чувствата ти, но ти не си в позиция да настояваш за конкретно лице.

Той се изчерви.

– Аз отговарям за Палм Спрингс! Имам пълното право да се разпореждам на моята територия.

– Мога да разбера защо се чувстваш така – обади се баща ми. Направо не беше за вярване. Ако аз или Зоуи си бяхме позволили да оспорим решение на висшестоящите както Кийт Дарнъл го направи, баща ни нямаше да се поколебае да ни обясни „правата“ ни или по-скоро да ни припомни, че *нямаме* такива. Кийт бе прекарал едно лято с моето семейство – понякога младите алхимици правеха така, докато още се обучаваха – и баща ми свикна да гледа на него като на сина, който никога не бе имал. Още тогава в дома ни съществуваше двоен стандарт – един за Кийт и друг за мен и Зоуи. Времето и разстоянията очевидно не бяха успели да променят това.

– Палм Спрингс може да е твоя територия – продължи хладно Стантън, – но тази мисия е спусната от нива в нашата организация, които стоят много над теб. Да, ти си много важен за координацията, но по никакъв начин не си решаващият тук. – За разлика от мен, подозирах, че Стантън е удряла неколцина души в миналото и мисля, че изпитваше желание да цапардоса и Кийт. Странно бе, че точно тя се превърна в мой защитник, след като бях съвсем сигурна, че не бе повярвала на версията ми, че съм използвала Роуз, за да напредна в кариерата си.

Кийт видимо се успокои, осъзнал мъдро, че няма да спечели нищо с детинското си избухване.

– Разбирам. Но просто се тревожа за успеха на мисията. Познавам и двете дъщери на Сейдж. Дори още преди издънката на Сидни имах сериозни притеснения за нея. Но предполагам, че не би допуснала нищо такова, затова навремето си замълчах. Сега обаче разбирам, че съм грешал. Всъщност още тогава смятах, че Зоуи би била много по-добър избор за наследяване на семейната традиция. Не искам да се засягаш, Джаред. – И удостои баща ми с това, което може би трябваше да мине за очарователна усмивка.

Междувременно ставаше все по-трудно да прикривам раздразнението си.

– Зоуи беше на единайсет, когато ти живя с нас – припомних му. – Как, за Бога, си успял да стигнеш до тези изводи? – Нито за миг не му повярвах, че тогава е имал „притеснения“ за мен. Не, не беше това. Навярно е имал притеснения само през последния ден, когато се конфронтирах с него за мръсната тайна, която той старателно криеше. Бях почти сигурна, че това е причината за всичко. Той искаше да ме накара да си мълча. А приключенията ми с Роуз бяха просто извинение, за да ме отстрани от пътя си.

– Зоуи винаги е била по-зряла от момичетата на нейната възраст – отбеляза Кийт. – Понякога подобни неща се усещат.

– Зоуи никога не е виждала морои, да не говорим за стригои! Ако ѝ се случи, вероятно ще се вцепени на място. Това важи за повечето алхимици – изтъкнах. – Когато и да изпратите, ще трябва да е способен да издържа в тяхната компания, а независимо какво мислите за причините за моите действия, аз съм свикнала с тях. Не ги харесвам, но съм се научила да ги понасям. Докато Зоуи е овладяла само основните правила, при това никога не е напускала дома ни. Всички повтарят, че тази мисия е много важна. Наистина ли искате да рискувате успеха ѝ заради неопитност и неоснователни опасения? – завърших, горда от себе си, че останах спокойна и изтъкнах толкова добре обоснован довод.

Барнс се помръдна неспокойно.

– Но ако Кийт е имал съмнение още преди години...

– Обучението на Зоуи все пак може би ще се окаже достатъчно, за да се справи – обади се баща ми.

Само преди пет минути баща ми подкрепяше моето участие вместо нейното! Някой тук въобще слушаше ли ме? Като че ли бях станала невидима след пристигането на Кийт. Хоровиц бе зает с почистването и прибиране на инструментите си за татуиране, но вдигна глава и се намръщи, като чу коментара на Барнс.

– Ти каза магическите думи: „преди години“. Кийт не е бил много по-възрастен, отколкото са тези момичета сега. – Хоровиц затвори куфарчето с инструментите си и се облегна нехайно на стената със скръстени ръце. – Не се съмнявам в теб, Кийт. Не точно. Но не съм напълно сигурен, че мнението ти трябва да се основава на спомените ти от времето, когато сте били деца.

Според логиката на Хоровиц, излизаше, че все още съм дете, но не ми пукаше. Той изричаше коментарите си неприщудено, с лекота, която караше Кийт да изглежда като глупак. Кийт също го осъзна и лицето му пламна.

– Съгласна съм – присъедини се Стантън, която очевидно започваше да става нетърпелива. – Сидни силно желае тази задача, а малцина биха я искали, имайки предвид, че на практика тя трябва да живее с вампири.

Силно желая задачата? Не съвсем. Но исках на всяка цена да защита Зоуи и да възстановя доверието в мен. А ако междувременно успееш да осуетя плановете на Кийт, то толкова по...

– Почакайте – заговорих, припомняйки си последните думи на Стантън. – Да не би да каза, че трябва да *живее* с вампир?

– Да – кимна Стантън. – Въпреки че момичето морой ще е под прикритие, все пак трябва да води някакво подобие на нормален живот. Решихме, че може с един куршум да улучим два заека и да я запишем в частно училище с пансион. Едновременно ще се погрижим за образованието ѝ и за жилището ѝ. Ще уредим да бъдеш нейна съквартирантка.

– Това означава ли... означава ли, че ще ходя на училище? – попитах, като се почувствах леко озадачена. – Вече се дипломирах. – Поне бях завършила гимназия. Безброй пъти давах на баща си съвсем ясно да разбере, че искам да постъпя в колеж. Но той не по-малко ясно ми даваше да разбере, че според него нямам нужда от колеж.

– Виждате ли? – побърза да се възползва от новооткритата възможност Кийт. – Тя е прекалено голяма. Зоуи е на по-подходяща възраст.

– Сидни може да се запише в последния клас. Точно е на възраст за него – обори го Стантън, като ме изгледа окуражително. – Освен това ти си се обучавала у дома, нали? Така че за теб това ще бъде ново преживяване. Ще можеш да видиш какво си изпсунала.

– Вероятно ще ти бъде лесно – неохотно призна баща ми. – Твоето образование е много по-добро от всичко, което могат да ти предложат. – *Много мил, макар и доста изненадващ комплимент, татко.*

Страхувах се да не се издам колко ме притесняваше тази

задача. Решителността ми да бдя над Зоуи не бе намаляла, ала усложненията непрекъснато нарастваха. Трябваше да повтарям гимназията. Да живея с момиче вампир. Да я пазя, както се пазят свидетелите под прикритие. Въпреки всичките ми заявления колко удобно се чувствам сред вампирите, мисълта, че трябва да деля стая с една от тях – макар да бе някоя толкова мила като Джил – ме изнервяше. Изведнъж се сетих за още една неприятност.

– И ти ли ще бъдеш ученик под прикритие? – попитах Кийт. Прилоша ми, като си представих, че ще му заемам записките от лекциите си.

– Разбира се, че не – възмути се той. – Прекалено съм стар, за да ходя на училище. Аз ще бъда лицето за връзка. – Бях готова да се обзаложа, че току-що си измисли тази длъжност. – Работата ми ще бъде да подпомагам координирането на цялата операция и да докладвам на висшестоящите. Но нямам намерение да върша всичко това, ако дойде *тя*. – Огледа всички присъстващи, докато изричаше последното изречение, но нямаше никакво съмнение коя бе тази *тя*. *Аз*.

– Тогава недей – отреза го Стантън безцеремонно. – Сидни заминава. Това е решението ми и ще го отстоявам пред всеки висшестоящ, пред когото дръзнеш да се оплачеш. Ако ти, господин Дарнъл, продължаваш да се противиш на назначението ѝ, аз лично ще се погрижа да бъдеш преместен от Палм Спрингс, за да не се налага да работиш с нея.

Всички погледи се насочиха към Кийт и той се поколеба. Тя го бе хванала натясно, осъзнах аз. Предполагах, че заради своя климат Палм Спрингс не е виждал много вампири в действие. Работата на Кийт вероятно е била доста лека и безгрижна. В същото време, докато работех в Санкт Петербург, постоянно трябваше да действам и разчиствам по спешност. Онова място беше истински рай за вампирите, както и някои други места в Европа и Азия, където ме бе водил баща ми. Дори не ми се говори за Прага. Ако го преместеха, Кийт рискуваше не само да се натовари с много повече работа, но и да попадне на много по-лошо място. Защото въпреки че Палм Спрингс не бе желана дестинация за вампирите, за хората бе доста привлекателна.

Лицето на Кийт го потвърждаваше. Никак не му се искаше да напуска Палм Спрингс.

– А какво ще стане, ако тя отиде там, а аз имам причина отново да я заподозра в предателство?

– Тогава ще докладваш за нея – промърмори Хоровиц, като потисна прозявката си. Очевидно не беше впечатлен от Кийт. – Същото, което би сторил с всеки друг.

– Междувременно аз мога да ускоря обучението на Зоуи – намеси се баща ми. Прозвуча почти като извинение към Кийт. Беше ясно на чия страна е той. Не беше на моята. Дори не беше и на тази на Зоуи. – Тогава, ако Сидни се провали, можем да я заменим.

Настръхнах при мисълта Кийт да определя недостатъците ми, ала това не ме притесняваше толкова много, колкото страха, че Зоуи все още не се бе откачила напълно. Ако баща ми я държеше в готовност, това означаваше, че опасността още не я е отминала. Алхимиците все още можеха да имат власт над нея – както и Кийт. В този миг се заклев, че каквото и да ми струва, дори да се наложи да пълзя пред него и да му угаждам във всичко, ще се постарая Кийт да няма съмнения в лоялността ми.

– Добре – процеди Кийт. Думата явно му причиняваше огромна болка. – Сидни може да отиде... засега. Но ще те наблюдавам. – Прикова поглед в мен. – И няма да те прикривам. Ти ще отговаряш за момичето и за хранванията ѝ.

– Хранвания? – попитах объркано. Разбира се. Джил щеше да се нуждае от кръв. За миг цялата ми увереност се огъна. Беше лесно да говориш, че ще се движиш в компанията на вампири, когато наоколо няма нито един. Още по-лесно, ако не мислиш какво е създадо вампирите. Кръвта. Онази ужасяваща, противоестествена нужда, която осигуряваше съществуването им. Една кошмарна мисъл се мярна в съзнанието ми и тутакси изчезна. *Трябваше ли да ѝ давам от кръвта си?* Не. Това бе абсурдно. Това бе граница, която алхимиците никога нямаше да пресекат. Преглътнах, опитвайки се да прикрия краткия миг на паника. – Как възнамерявате да я хранвате?

Стантън кимна към Кийт.

– Би ли обяснил? – Мисля, че му даваше шанс да се почув-

ства значим, като известна компенсация, задето бе принуден преди малко да отстъпи. И той се възползва от възможността.

– Познаваме само един морой, който живее в Палм Спрингс – поде Кийт. Докато говореше, забелязах, че разрошената му руса коса всъщност е покрита с гел. Той ѝ придаваше лигав блясък, който ни най-малко не намирах за привлекателен. Освен това не вярвах на мъж, който използва повече козметични продукти от мен. – И ако питате мен, той е луд. Но е от безобидните луди – дотолкова, доколкото някой от тях може да е безобиден. Той е един стар саможивец, който живее извън града. Бои се и изпитва недоверие към правителството на моройте и не общува с никого от тях, така че няма да издаде, че сте там. Но по-важното е, че разполага със захранващ, който е готов да сподели.

Намръщих се.

– Действително ли искаме Джил да е в компанията на някой, настроен против правителството на моройте? Нали целта е да запазим стабилността на управлението им? Ако я запознаем с някой бунтовник, откъде ще сме сигурни, че той няма да я използва?

– Отлично казано – отбеляза Микълсън, сам изненадан, че го е признал.

Нямах намерение да подронвам репутацията на Кийт. Просто бях съзряла потенциален проблем и го бях изтъкнала. Ала от погледа, който той ми хвърли, изглеждаше сякаш съзнателно се опитвам да го дискредитирам и представя в лоша светлина.

– Разбира се, ние няма да му кажем коя е тя – рече Кийт и в здравето му око припламна гневна искра. – Това би било глупаво. А и той не е част от нито една опозиционна фракция. Той не е част от нищо. Убеден е, че моройте и техните пазители са го предали, така че не иска да има нищо общо с нито един от тях. Аз му пробутах историята за това как семейството на Джил изпитва същите антисоциални настроения и той прояви съчувствие.

– Права си да проявяваш предпазливост, Сидни – намеси се Стантън. В очите ѝ се четеше одобрение, като че ли бе доволна, задето ме е защитила. Одобрението ѝ означаваше много

за мен, имайки предвид колко често изглеждаше строга и сурова. – Не можем да сме сигурни за нищо, свързано с който и да е морой. При все това проверихме този морой чрез Ейб Мазур, който също се съгласи, че той е достатъчно безопасен.

– Ейб Мазур? – изсумтя Микълсън подигравателно. Почесаваше сивеещата си брада. – Да. Сигурен съм, че той е експерт по това, кой е безопасен и кой не.

Сърцето ми подскочи, когато чух името, но се опитах да не се издам. *Не реагирай, не реагирай*, заповядах си. След като си поех дълбоко дъх, попитах много, много предпазливо:

– Ейб Мазур ли е мороят, който ще придружава Джил? Срещала съм го и преди..., но ми се стори, че каза, че Ивашков ще замине с нея. – Ако Ейб Мазур се установеше в Палм Спрингс, това щеше да промени значително ситуацията.

– Не, никога не бихме те изпратили заедно с Ейб Мазур – изсумтя отново Микълсън. – Той просто помага с организацията на плана.

– Какво му е толкова лошото на Ейб Мазур? – попита Кийт. – Не го познавам.

Докато Кийт говореше, се вгледах внимателно в лицето му, търсейки някакъв признак, че лъже. Но не. То изразяваше самата невинност, открито и любопитно. В сините му очи – или по-скоро в окоето – се четеше необичайно за него объркване, в пълен контраст с типичната му арогантност. Името Ейб не означаваше нищо за него. Изпуснах дъха, който не осъзнавах, че съм затаила.

– Мошеник – отсече Стантън категорично. – Той знае твърде много за неща, за които не би трябвало. Полезен е, но не му вярвам.

Мошеник? Това беше доста меко казано. Ейб Мазур беше морой, чийто прякор в Русия – *змея* – беше достатъчно красноречив. Ейб ми бе направил няколко услуги, за които трябваше да му се отплатя, като поех огромен риск. Част от тази отплата бе помощта ми при бягството на Роуз. Е, той го нарече отплата; аз го наричам изнудване. Нямах никакво желание пътищата ни с него отново да се пресекат, най-вече защото се боях от следващото, което ще ми поиска. Най-смушаващото в цялата история бе, че нямаше към кого да се обърна за помощ.

Началниците ми нямаше да реагират добре, ако узнаят, че освен всичките ми соло изпълнения с вампирите, се забърквам и в странични сделки с тях.

– На никой от тях не бива да се вярва – изтъкна баща ми. Направи знака на алхимиците срещу злото, очертавайки кръст върху лявото си рамо с дясната ръка.

– Да, но този Мазур е по-лош от повечето – присъедини се Микълсън. Потисна прозявката си, напомняйки на всички нас, че вече минава полунощ. – Разбрахме ли се за всичко?

Разнесе се одобрително мърморене. Буреносното изражение на Кийт издаваше колко е нещастен, че не е станало неговото, но повече не се опита да попречи на участието ми в мисията.

– Предполагам, че сега вече можем да тръгваме – заяви.

Беше ми нужна секунда, да осъзная, че „ние“ означава той и аз.

– Веднага ли? – изумих се.

Той сви рамене.

– Вампирите скоро ще потеглят. Трябва да сме сигурни, че всичко е готово за тях. Ако се редуваме зад волана, утре следобед ще бъдем там.

– Страхотно – отвърнах сковано. Пътешествие с кола в компанията на Кийт. Брр! Ала какво друго можем да кажа? Нямах избор, а дори и да имах, не бях в положение да отхвърля каквото и да е предложение на алхимиците. Тази нощ бях изиграла всичките си карти и да съм с Кийт бе по-добре, отколкото да ме изпратят в поправителен център. Освен това току-що бях водила тежка битка, за да докажа себе си и да предпазя Зоуи.

Баща ми ме изпрати да си събера багажа със същия рязък и отсечен тон, с който по-рано ми бе наредил да се облека подобаващо. Оставих ги да си говорят и се качих забързано и безшумно в стаята си. Знаех, че майка ми спи. Бях експерт в сръчното и бързо опаковане на багаж, благодарение на изненадващите пътувания с баща ми в детството ми. Всъщност винаги имах подръка чанта с най-необходимите дрехи и тоалетни принадлежности и бях готова да потегля. Проблемът не беше толкова в скоростта, колкото да реша какво количество

да взема. Никой не бе определил продължителността на тази задача и имах притеснителното чувство, че всъщност никой не знаеше. Дали ставаше дума за няколко седмици? Или за цяла учебна година? Бях чула, че някои морои искат да се отмени закона, който застрашаваше живота на Джил, но изглежда това бе една от онези законови процедури, която щеше да отнеме известно време. Като капак на всичко дори не знаех какво се носи в една гимназия. Единственото, което знаех със сигурност, беше, че времето ще е горещо. Така че опаковах десет от най-леките си дрехи, като се надявах, че ще имам възможност да ги пера.

– Сидни?

Тъкмо прибирах лаптопа в чантата му, когато Зоуи се появи на прага. Беше сплела наново плитките си, така че изглеждаше по-спретната и аз се запитах дали това не бе поредното усилие да впечатли баща ни.

– Здравей – усмихнах ѝ се. Тя се вмъкна в стаята и затвори вратата след себе си. Радвах се, че е дошла да се сбогуваме. Сестра ми щеше да ми липсва и исках тя да знае, че...

– Защо ми причини това? – попита тя ядосано, преди да успея да изрека и дума. – Знаеш ли колко унижена се чувствам?

Бях толкова слисана, че за миг останах безмълвна.

– Аз... за какво говориш? Опитах се да...

– Ти ме изкара напълно некомпетентна! – избухна сестра ми. Изумих се, когато видях сълзите, блеснали в очите ѝ. – Не спираше да повтаряш как нямам никакъв опит и не бих могла да се справя с това, което двамата с татко правите! Изглеждах като пълен идиот пред всички онези алхимици! И пред Кийт.

– Кийт Дарнъл е последният, който трябва да те притеснява – побързах да я уверя, опитвайки се да се овладеея. Виждайки буреносното изражение на лицето ѝ, въздъхнах, докато си припомнях подробности от разговора в кабинета. Не се бях опитвала да дискредитирам Зоуи, а по-скоро исках да се уверя, че тя няма да бъде изпратена на тази мисия. Нямах представа, че ще приеме нещата по този начин. – Виж, не се опитвах да те засрамя. Само се стараех да те защитя.

Тя се изсмя грубо. Подобна гневна реакция беше изключително странна от толкова нежно и кротко момиче като Зоуи.

– Така ли го наричаш? Та ти дори каза, че си се опитвала да получиш повишение!

Намръщих се. Да, бях го казала. Но едва ли бих могла да ѝ призная истината. Нито едно човешко същество не знаеше истината защо бях помогнала на Роуз. Да излъжа своите – особено сестра ми – ми причиняваше болка, но нямах друг избор. Както обикновено, бях уловена в капан. Затова се въздържах от коментар.

– Ти никога не си имала намерение да ставаш алхимик – заявих вместо това. – Има много по-добри неща на този свят, с които би могла да се занимаваш.

– Защото не съм умна колкото теб ли? – попита сестра ми. – Защото не говоря пет езика?

– Това няма нищо общо – троснах се аз. – Зоуи, ти си прекрасен човек и от теб вероятно би могъл да стане страхотен алхимик! Но, повярвай ми, животът на алхимиците... ти не би искала да си част от него. – Исках да ѝ кажа, че ще го намрази. Исках да ѝ кажа, че собственото ѝ бъдеще никога няма да зависи от нея, нито ще може да взема самостоятелно решения. Но чувството ми за дълг не ми го позволи и аз запазих мълчание.

– Щях да го направя – настоя тя. – Щях да помогна и да ни защитя от вампирите... ако татко го искаше. – Гласът ѝ потрепери леко и аз внезапно се зачудих какво в действителност подклаждаше желанието ѝ да стане алхимик.

– Ако искаш да се сближиш с татко, намери друг начин. Каузата на алхимиците може и да е добра, но отдадеш ли ѝ се веднъж, ще те притежават завинаги. – Исках да мога да ѝ обясня какво означава това. – Ти не би искала такъв живот.

– Защото ти го искаш изцяло за себе си? – настоя тя. Зоуи беше с няколко сантиметра по-ниска от мен, но в момента бе обзета от такава ярост и гняв, че сякаш изпълваше стаята.

– Не! Аз не... ти не разбираш – промълвих накрая. Исках да размахам ръце от раздразнение, но както винаги се съдържах.

Погледът, който ми хвърли, едва не ме вледени.

– О, мисля, че чудесно разбирам. – Тя се извърна рязко и забърза към вратата, като в същото време се движеше безшумно. Страхът от баща ни беше по-силен от гнева ѝ към мен.

Останах да се вирам в мястото, където допреди малко

стоеше тя. Чувствах се ужасно. Как можеше сестра ми да си помисли, че наистина се опитвам да открадна цялата слава за себе си, да я злепоставя, представяйки нещата така, че тя да изглежда некомпетентна? *Защото точно това каза ти*, упрекна ме един вътрешен глас. Предполагам, че беше истина, но никога не съм очаквала, че тя ще се засегне. Не подозирах, че Зоуи проявява интерес да бъде един от алхимиците. Дори и сега се питах дали това не бе по-скоро стремеж да бъде част от нещо и да се докаже пред баща ни, отколкото искрено желание да бъде избрана за тази мисия.

Каквито и да бяха подбудите ѝ, вече нищо не можеше да се направи. Може и да не ми харесваше суровият начин, по който алхимиците се отнесоха с мен, но аз все още пламенно вярвах в това, което те вършат, за да закрилят хората от вампирите. И определено вярвах в необходимостта Джил да бъде опазена от себеподобните си, ако това ще означава избягване на гражданска война. Бих могла да свърша тази работа, при това добре. А Зоуи... тя ще бъде свободна да преследва каквато цел си избере в живота.

– Защо се забави толкова дълго? – попита баща ми, когато се върнах в кабинета. Разговорът ми със Зоуи ме бе задържал само две минути, които му се бяха сторили твърде дълги. Не си направих труда да му отговоря.

– Готов съм да тръгваме, когато пожелаеш – каза ми Кийт. Отношението му се бе променило, докато бях на горния етаж. Сега от него струеше толкова силно доброжелателство, че се зачудих как никой не проумява колко е фалшив. Очевидно бе решил да се опита да се държи по-приятелски с мен, надявайки се да впечатли останалите, или да ме омае дотолкова, че да не разкрия какво зная за него. И въпреки че бе надянал тази противна, абсолютно изкуствена усмивка, от него лъхаше някаква скованост. Начинът, по който бе скръстил ръцете си, ми подсказваше – но май само на мен – че не е по-щастлив от мен, че ще бъдем заедно. – Дори мога да шофирам през по-голямата част от пътя.

– Нямам нищо против да се редуваме – отвърнах, опитвайки се да не гледам стъкленото му око. Освен това не се чувствах удобно да ме вози някой с толкова лошо зрение.

– Бих искал да поговоря със Сидни насаме, преди да тръгне, ако никой няма нищо против – обади се баща ми.

Никой нямаше нищо против и той ме поведе към кухнята, като затвори вратата след нас. Постояхме тихо няколко минути, просто вирайки се един в друг със скръстени ръце. Внезапно ме връхлетя надеждата, че той може би иска да ми каже колко съжالياва за това как се развиха нещата помежду ни през последния месец, че ми е простил и ме обича. Честно, бих била щастлива, дори ако искаше просто да се сбогува насаме с мен, като истински баща.

Той се вираше настойчиво в мен. Кафявите му очи бяха толкова подобни на моите. Надявах се обаче, че моите никога няма да имат толкова студено изражение.

– Не е необходимо да ти казвам колко важно е всичко това за нас.

Дотук с бащината обич.

– Не, сър – съгласих се. – Не е необходимо.

– Не зная дали ще можеш да заличиш срама, който ни навлече като избяга с тях, ала това е стъпка в правилната посока. Не се проваляй. Сега си подложена на изпитание. Следвай заповедите. Запази момичето морой в безопасност. – Той въздъхна и прокара ръка през тъмнорусата си коса, която също бях наследила от него. Странно, помислих си, имаме толкова общи черти... и все пак бяхме толкова различни. – Благодаря на Бог, че Кийт е с теб. Следвай го. Той знае какво прави.

Сковах се. В гласа му отново прозвуча онази нотка на гордост, като че ли Кийт бе най-великото нещо, стъпвало някога по земята. Баща ми се бе погрижил обучението ми да е задълбочено и пълно, но докато Кийт живееше с нас, той го бе водил на пътувания и му бе преподавал уроци, от които аз никога не съм била част. Със сестрите ми бяхме бесни. Винаги сме подозирали, че баща ни съжالياва, че има само дъщери, и това бе доказателството. Но не ревността накара кръвта ми да кипне и да стисна зъби.

За миг си помислих: *Ами ако му кажа какво зная? Какво ще си помисли тогава за своето златно момче?* Ала, докато се вирах в суровите очи на баща си, сама си отговорих на въпроса: *Няма да ми повярва.* Това тук такси бе последвано от

спомена за гласа и изплашеното лице на момиче, чиито големи, кафяви очи се взираха в мен. *Не казвай, Сидни. Каквото и да става, не казвай какво е направил Кийт. Не казвай на никого.* Не бих могла да я предам.

Баща ми все още очакваше отговора ми. Преглътнах и кимнах.

– Да, сър.

Той повдигна вежди, явно доволен и ме потупа грубо по рамото. Това бе най-големият жест на привързаност, който бе проявявал напоследък. Трепнах, едновременно от изненада, а и за да се отърся от сковаността и безсилието си.

– Добре. – Той пристъпи към кухненската врата, сетне се спря и погледна отново към мен. – Може би все още има надежда за теб.

ГЛАВА 3

Пътуването до Палм Спрингс беше истинско мъчение. Бях изтощена, защото ме измъкнаха внезапно от леглото, а после нито за миг не успях да подремна, докато Кийт беше зад волана. Прекалено много ми се струпа на главата: Зоуи, репутацията ми, предстоящата мисия... Мислите ми неспирно кръжаха. Исках просто да уредя всички проблеми в живота ми, но шофирането на Кийт никак не ми помагаше да успокоя нервите си.

Освен това бях разстроена, защото баща ми не ми позволи да се сбогувам с майка. Той се оправда с думите, че трябвало да я оставим да спи, но аз знаех истината. Опасяваше се, че ако тя узнаеше за заминаването ми, можеше да се опита да ни спре. И без това беше бясна заради последната ми мисия: пропътувах сама през половината свят, само за да ме върнат като пакет у дома, без ясна представа за бъдещето ми. Майка ми смяташе, че алхимиците са ме използвали безмилостно и бе заявила на баща ми, че се радва, задето изглежда са приключили с мен. Не знаей дали тя наистина можеше да се противопостави на плановете, обсъждани тази нощ, но не исках да рискувам да изпратят Зоуи вместо мен. Със сигурност не очаквах от баща ми топло и мило сбогуване, но се чувствах странно да тръгна на път с толкова неуредени отношения със сестра ми и майка ми.

На зазоряване пустинният пейзаж на Невада набързо се превърна в бляскаво море от червено и меднокафяво. Окончателно

се простих с надеждите си да поспя и вместо това реших да се стегна и заредя с енергия. От една бензиностанция си купих от най-големите чаши с кафе, от седемстотин милилитра, след което уверих Кийт, че мога да шофирам през останалата част от маршрута. Той ми отстъпи волана с радост, но вместо да поспи, също си купи кафе и през останалите часове не престана да дърдори. Все още се придържаше към тактиката си да се преструва, че *сме приятели* и почти ми се прииска да се върне към враждебното си отношение. Бях решена да не му давам никакъв повод да се усъмни в мен, затова полагах много усилия да се усмихвам и да кимам утвърдително, макар никак да не беше лесно, защото постоянно трябваше да стискам зъби.

Някои от разговорите с него не бяха толкова непоносими. Можех да се справя с деловата част, а и трябваше да обсъдим още много подробности. Той ми разказа всичко, което знаеше за училището и общежитието към него, и поглъщах с интерес сведенията за бъдещия ми дом. Подготвителното училище „Амбъруд“ очевидно беше престижно и разсеяно се запитах дали мога да се престоря, че все едно съм в колеж. Според стандартите на алхимиците притежавах всички знания, от които се нуждаех за работата си, ала нещо в мен винаги копнееше за повече и повече познание. Трябваше да се примиря със самостоятелното си обучение и изследвания, но при все това колежът – или близостта до тези, които знаят повече и има на какво да ме научат – отдавна беше моя мечта.

Като ученик в последен курс щях да имам повече свобода извън кампуса и една от първите задачи, необходима за осъществяването на мисията – след като уредим фалшивите самоличности – беше да ми се осигури кола. Увереността, че в пансиона няма да съм отрязана от света, правеше нещата малко по-поносими, макар да бе очевидно, че половината от желанието на Кийт аз да се сдобия със собствено превозно средство бе, за да е сигурен, че ще мога да поема всякакви задължения, свързани с работата.

Освен това Кийт ме осветли за нещо, което не бях осъзнала, но вероятно би трябвало.

– Ти и момичето Джил ще бъдете записани като сестри – осведоми ме той.

– *Какво?* – Фактът, че колата нито за миг не се отклони от пътя, бе много показателен за самообладанието ми. Да живееш с вампир бе едно, но да ти е *роднина*? – *Защо?* – настоях да узная.

С периферното си зрение видях, че сви рамене.

– *Защо не?* Това ще обясни защо прекарваш толкова време с нея, а и е добро извинение, че ще живеете в една стая. Обикновено в училищните пансиони учениците на различна възраст не съжителстват заедно, но... ами... твоите „родители“ са обещали щедро дарение, което ги е накарало да променят обичайната си политика.

Бях толкова смаяна, че дори не изпитах обичайното вътрешно желание да го цапардосам, когато той завърши обяснението си с присъщото си самодоволно подхилване. Знаех, че ще живеем заедно... но да се представяме за сестри? Това беше... странно. Не, не само това. Беше откачено.

– Това е лудост – промълвих накрая, твърде шокирана, за да измисля по-убедителен отговор.

– Само една формалност – каза Кийт.

Истина беше. Ала нещо в това да бъде представена за *роднина на вампир* объркваше всичките ми понятия и нагласи. Гордеех се с умението, което бях постигнала, как да се държа с вампирите, но част от това се дължеше на твърдата вяра, че съм външно лице, строго и ясно определен делови партньор, който няма нищо общо с тях. Ролята на сестра на Джил разрушаваше тези принципи. Внасяше известна близост, за която определено не бях готова.

– Да живееш с някой от тях не би трябвало да е трудно за теб – отбеляза Кийт, потропвайки с пръсти по стъклото на прозореца по начин, който опгъваше нервите ми до скъсване. Нещо в прекалено нехайния му тон ме наведе на мисълта, че ми залагаше капан. – Свикнала си с това.

– Едва ли – отвърнах и продължих, като подбирах внимателно думите си. – Бях с тях само една седмица, не повече. И всъщност прекарах по-голямата част от времето си с дампири.

– Все тая – махна Кийт презрително. – Даже те са още по-лоши. Противни са. Не са човешки същества, но не са и изцяло вампири. Плод на неестествен съюз.

Не отговорих веднага, а вместо това се престорих на напълно погълната от пътя пред мен. Според всичко, на което ни учеха алхимиците, това, което той каза, беше истина. Бях възпитана с вярата, че вампирите от двете раси – морои и стригои – са греховни създания на мрака. Нуждаеха се от кръв, за да оцелеят. Но що за същество пие кръвта на друго? Беше отвратително и само от мисълта, че много скоро ще трябва да водя морой при захранващ, ме побиваха тръпки.

Но дампирите... това беше по-сложна работа. Или поне сега за мен. Дампирите бяха наполовина хора и наполовина вампири, създадени по времето, когато двете раси свободно са се смесвали. През вековете вампирите са се отдръпнали от хората и понастоящем двете раси са сигнали до общото заключение, че подобни съюзи са забранени. Но въпреки това дампирската раса бе оцеляла, независимо, че дампирите не могат да имат деца от други дампери. Могат да имат потомство от морои или от хора, а много морои с удоволствие се заемаха с тази работа.

– Нали така? – попита спътникът ми.

Осъзнах, че се е втренчил в мен и чака да се съглася с него, че дампирите са противни – или може би се надяваше да възразя. Бях останала мълчалива твърде дълго.

– Така е – отвърнах, придържайки се към стандартната риторика на алхимиците. – В някои отношения те са по-лоши от мороите. Тяхната раса не би трябвало да съществува.

– За миг ме изплаши – рече Кийт. Гледах шосето, но в мен се прокрадна подозрението, че току-що ми е намигнал. – Помислих си, че ще ги защитиш. Би трябвало да те познавам по-добре и да не вярвам на историите за теб. Напълно разбирам, че си искала да спечелиш слава... но, Бога ми, сигурно е било адски трудно да работиш с един от тях.

Не можех да обясня как след като си прекарал малко време с Роуз Хатауей, бе много лесно да забравиш, че тя я дампир. Дори физически дампирите и хората трудно се различават. От Роуз бликаше толкова много живот и страст, че понякога приличаше много повече на човек, отколкото аз. И Роуз със сигурност не би приела покорно тази работа, смутолевяйки само едно „Да, сър“. За разлика от мен.

Роуз дори не се бе примирила да остане в затвора, при това когато цялата власт на мороите бе срещу нея. Изнудването на Ейб Мазур бе катализаторът, който ме подтикна да ѝ помогна, но аз никога не съм вярвала, че Роуз е извършила убийството, в което я обвинявах. Тази увереност заедно, с нашето крехко приятелство, ме бяха накарали да наруша правилата на алхимичите и да помогна на Роуз и на приятеля ѝ дампир, страховития Дмитрий Беликов, да избягат от властите. През цялото това време бях наблюдавала с известна почуда Роуз – как се сражаваше с целия свят. Не бих могла да завиждам на някого, който не е човешко същество, но със сигурност ѝ завиждах за силата – и за отказа ѝ да се примири и да се предаде, независимо на каква цена.

Но едва ли можех да кажа всичко това на Кийт. Нито за миг не бях повярвала, въпреки приятелското му държане, че той внезапно е приел с радост участието ми в тази операция.

– Мислех, че си заслужава риска – свих рамене.

– Добре – кимна той, разбрал, че няма да кажа нещо повече. – Следващият път, когато решиш да се подвизаваш с вампири и дампири, не е зле да си подсигуриш подкрепление, за да не се замесваш в прекалено големи неприятности.

– Нямам намерение да се подвизавам отново с тях – изсумтах. Това поне бе истина.

Късно следобед пристигнахме в Палм Спрингс и незабавно се заехме със задълженията си. Вече умирах за сън, а дори и Кийт – въпреки разговорливостта му – изглеждаше изтощен. Но ни бяха съобщили, че Джил и придружаващите я ще пристигнат утре, което означаваше, че ни остава твърде малко време, за да уредим оставащите подробности.

При посещението ни в училище „Амбъруд“ се установи, че моето „семейство“ се е увеличило. Очевидно дампирът, съпровождащ Джил, също се бе записал за ученик и щеше да играе ролята на наш брат. Кийт също се оказа наш брат. Когато оспорих последното, той ми обясни, че се нуждаем от местен, който да действа като наш законен настойник, в случай на необходимост някой от нас да бъде освободен от училището или да получи някаква привилегия. Тъй като измислените ни родители живееха извън щата, щяло да бъде по-лесно да се

обръщаме направо към него. Не бих могла да оспоря логиката му, макар че намирах роднинството си с него за още по-гадно, отколкото да имам братя и сестри вампири и дампири. А това беше много показателно.

Малко по-късно шофьорската книжка, направена от увърден майстор фалшификатор на лични документи, удостоверяваше, че сега аз съм Сидни Катрин Мелроуз, от Южна Дакота. Избрахме Южна Дакота, защото предположихме, че местните едва ли са виждали много шофьорски книжки от този щат и надали биха забелязали евентуални недостатъци. Не че очаквах да има. Алхимиците не си сътрудничеха с хора, които си вършат немарливо работата. Също така ми хареса и снимката на Маунт Ръшмор върху шофьорската книжка. Това бе едно от малкото места в Съединените щати, където кракът ми никога не бе стъпвал.

Денят завърши с това, което очаквах с най-голямо нетърпение: посещение в автокъща. Двамата с Кийт се пазарихме помежду си не по-малко, отколкото с продавача на коли. Бях възпитана да съм практична и да сдържам емоциите си, но толкова *обичах* колите. Това ми бе по наследство от мама. Тя беше механик и някои от най-добрите ми спомени от детството са часовете, прекарани с нея в гаража.

Слабостта ми бяха спортните коли и старите автомобили, онези с големите двигатели, за които много добре знаех, че замърсяват околната среда – но, които макар и с чувство на вина, обичах. Но при тази мисия и дума не можеше да става за такива коли. Кийт възрази, че се нуждае от по-обикновена кола, която да не привлича вниманието и да побира повече хора, както и да носи всякакъв товар. Аз отново отстъпих пред доводите му, както подобава на всеки послушен малък алхимик.

– Но все пак не разбирам защо трябва да е комби – промърморих.

Докато разглеждахме колите спряхме пред едно чисто ново субару Аутбек, което според мен удовлетворяваше почти всичките му изисквания. Шофьорските ми инстинкти ми подсказваха, че субаруто е точно това, от което се нуждаех. Управляваше се лесно и имаше приличен двигател. И все пак...

– Чувствам се като домакия от предградията, която вози децата си на тренировки по футбол – изтъкнах. – Твърде млада съм за това.

– Домакините от предградията карат ванове – осветли ме Кийт. – А и няма нищо лошо във футбола.

Намръщих се.

– Трябва ли да е кафява?

Налагаше се, освен ако не искахме да купим кола втора употреба. Колкото и да ми се искаше да избира нещо в синьо или червено, по-важно за мен все пак беше да е нова. На придиричивата ми натура не ѝ се нравеше идеята да шофирам колата на „някой друг“. Исках да е само *моя* – нова и чиста. Така че сключихме сделка с търговеца и аз, Сидни Мелроуз, станах горд собственик на кафяво комби. Нарекох го Лате, като се надявах, че любовта ми към кафето много скоро ще се прехвърли и върху колата.

След като приключихме със задачите, Кийт ме остави и се запъти към апартаментата си в центъра на Палм Спрингс. Предложи ми да отседна при него, но аз учтиво отказах и си наех стая в хотел, благодарна за дълбоките джобове на алхимиците. Честно казано, бих платила дори със собствените си пари, за да не спя под един покрив с Кийт Дарнъл.

Поръчах си лека вечеря в стаята, наслаждавайки се на усамотението след всичките часове, прекарани в колата с Кийт. После си облякох пижамата и реших да се обадя на мама. Макар да се радвах, че за известно време съм се освободила от неодобрителната опека на баща ми, майка ми щеше да ми липсва.

– Тези коли са добри – каза ми мама, след като започнах разговора по телефона с обяснения за посещението ми в автокъщата. Майка ми винаги е била свободолюбив дух, което я правеше доста неподходящ партньор за някой като баща ми. Докато той ме учеше само на химически уравнения, тя ми показваше как да сменям маслото на автомобила си. Алхимиците не бяха длъжни да се женят помежду си и аз все се чудех какви сили са събрали заедно моите родители. Може би в младостта си баща ми не е бил толкова скован и студен.

– Предполагам, че си права – отвърнах, макар да знаех, че звуча нацупено като малко дете. Майка ми бе един от малкото

хора, с които се чувствах свободно. Тя бе ревностен привърженик на това да не прикриваш чувствата си. – Мисля, че малко съм подразнена, защото нямах думата по въпроса.

– Подразнена? Аз съм *бясна*, че той дори не ми каза за това – изфуча тя. – Не мога да повярвам, че те е измъкнал ей така, съвсем потайно! Ти си моя дъщеря, а не някаква вещ, която просто може да премести. – За миг майка ми по странен начин ми напомни за Роуз. И двете притежаваха непоколебимата склонност да казват винаги това, което мислят. Тази им способност на мен ми изглеждаше необичайна и екзотична, но понякога – когато се замислех за собствената си резервирана природа, толкова внимателно контролирана – се питах дали аз не съм странната.

– Той не знаеше всички подробности – защитих го машинално. Имайки предвид темперамента на баща ми, ако родителите ми бяха сърдити един на друг, животът у дома щеше да стане доста неприятен за Зоуи – да не споменавам за майка ми. По-добре да осигуря мир. – Те не са ми казали всичко.

– Понякога ги мразя. – В гласа на майка ми прозвуча гневна нотка. – Понякога мразя и него.

Не бях сигурна какво да ѝ отговоря. Аз определено изпитвах негодувание срещу баща ми, но той си *оставаше* мой баща. Много от трудните решения, които се налагаше да вземе, бяха заради алхимиците. Знаех, че независимо колко задущаващо се чувствах понякога, работата на алхимиците бе важна. Хората трябваше да бъдат защитавани от вампирите. Знанието за съществуването им щеше да предизвика паника. Още по-лошо – можеше да подмами някои хора с по-слаба воля да станат роби на стригоите в замяна на безсмъртие и винаги да погубят душите си. Случвало се е много по-често, отколкото ни се искаше да признаем.

– Всичко е наред, мамо – уверих я. – Добре съм. Вече нямам неприятности и дори съм в САЩ. – Всъщност не бях сигурна дали частта с „неприятностите“ е напълно вярна, но реших, че ще ѝ подейства успокоително. Стантън ми бе казала да пазя в тайна местопребиваването ни в Палм Спрингс, но да издам, че не сме в чужбина, едва ли щеше да навреди особено на мисията. А и майка ми можеше да реши, че са ми възло-

жили много по-лесна задача, отколкото бе в действителност. Двете си поговорихме още малко и тя ми каза, че се е чула със сестра ми Карли. Зарадвах се да науча, че с нея всичко в колежа е наред. Исках отчаяно да узная нещо повече за Зоуи, ала устоях на изкушението да попитам мама. Боях се, че ако Зоуи ми се обади, ще установя, че още ми е бясна.

Легнах си, обзета от меланхолия. Искаше ми се да можех да споделя с майка си всичките си страхове и съмнения. Нима това не беше обичайното, което правеха майки и дъщери? Знаех, че тя щеше да го приветства. Аз бях тази, която се затрудняваше да излее душата си. Но бях твърде оплетена в мрежата от тайните на алхимиците – прекалено голям товар за една нормална тийнейджърка.

Когато се събудих след дълбокия и дълъг сън и видях слънчевата светлина, струяща през прозорците, се почувствах много по-добре. Имах да върша работа, която не ми позволяваше да се самосъжалявам. Припомних си, че правя това заради Зоуи, за мороите и за хората. Това ми позволи да се съсредоточа и да пропъдя цялата ми несигурност – поне засега.

Около обяд взех Кийт и подкарах колата извън града, за да се срещнем с Джил и мороя отшелник, който щеше да ни помага. Кийт разполагаше с доста информация за този тип, чието име беше Кларънс Донахю. Кларънс живееше в Палм Спрингс от три години, преместил се тук след смъртта на племенницата му в Лос Анджелис, което очевидно бе оказало доста травмиращ ефект върху него. Кийт се бе срещал с него два пъти във връзка с минали задачи и не спираше да се шегува със здравия разум на Кларънс.

– Знаеш ли, на него май не му достигат няколко пинти* кръвни банки – захили се Кийт.

Обзалагам се, че чакаше от дни, за да подхвърли репликата си. Шегата му бе проява на лош вкус – при това безумно тъпа – но колкото повече приближавахме към дома на Кларънс, толкова по-тих и нервен ставаше Кийт. Изведнъж ми хрумна нещо.

– Колко морои си срещал досега? – попитах го, когато от-

* Пинта – мерна единица за обем, равняваща се на около половин литър. – Бел. ред.

бихме от главния път и завихме по дълга, криволичеща алея. Къщата сякаш бе излязла от някой готически филм – правоъгълна кутия, изградена от сиви тухли, в пълен разрез с останалата архитектура на Палм Спрингс. Единственият признак, че се намирахме в Южна Калифорния, бяха типичните за района палмови дървета, които обграждаха къщата. Беше доста странна комбинация.

– Достатъчно – отвърна Кийт неопределено. – Мога да издържам присъствието им.

Увереността в тона му ми прозвуча пресилена. Осъзнах, че въпреки самохвалството и самонадеяното му поведение, Кийт всъщност се чувстваше много, много неудобно при перспективата да се намира в непосредствена близост до нечовешки същества. Беше разбираемо. С повечето алхимици бе така. Голяма част от нашата работа дори не включваше пряко взаимодействие с вампирския свят – човешкият свят бе този, който се нуждаеше от грижи. Досиета трябваше да бъдат унищожени, а свидетели – да се подкупват. По-голямата част от алхимиците имаха много малък контакт със съществата, предмет на нашата дейност, което означаваше, че основните познания на алхимиците се базираха на различни истории, а обучението се предаваше в семейството от поколение на поколение. Кийт ми бе казал, че се е срещал с Кларънс, но не спомена да е пребивавал в компанията на други морои или дампири – със сигурност не и с такава многочислена група, с която предстоеше да се срещнем.

Бях развълнувана не по-малко от него заради предстоящото съжителство с вампирите, но това вече не ме плашеше така, както някога. Бях претръпнала след общуването ми с Роуз и нейните спътници. Дори съм била в кралския двор на мороите – място, което малцина алхимици са посещавали. След като бях успяла да се измъкна невредима от центъра на тяхната цивилизация, бях сигурна, че ще мога да се справя с всичко, което ме очакваше в тази къща. Все пак бях длъжна да призная, че щях да се чувствам по-добре, ако домът на Кларънс не приличаше толкова на обитаван от духове замък от филм на ужасите.

Приближихме се до входната врата, представлявайки единен фронт по отношение на облеклото ни. Каквито и недоста-

тъци да имаше, Кийт се обличаше добре. Сега носеше панталони в цвят каки, бяла риза и тъмносиня вратовръзка. Ризата му беше с къси ръкави, въпреки че се съмнявах това да помагаше кой знае колко в тази непоносима жега. Още бе началото на септември, но когато излязох от хотела, температурата достигаше трийсет и два градуса. Аз също изглеждах добре с кафявата си пола, чорапогашник и блуза с къси ръкави, шампована на светлокафяви цветя.

Чак сега осъзнах, че дрехите ни са в тон.

Кийт вдигна ръка, за да почука на вратата, но тя се отвори, преди да я бе докоснал. Потръпнах, леко изнервена, въпреки че непрестанно си повтарях, че няма защо да се притеснявам.

Този, който отвори, изглеждаше не по-малко изненадан от нас. Държеше пакет цигари в едната си ръка. Вероятно излизаше навън, за да пуши. Закова се на място и ни изгледа критично.

– Какво ви води насам, приятели? Да ме посветите в правата вяра? Или да ми продадете нещо набързо?

Обезоръжаващият му коментар успя да ми помогне да се отърся от притеснението си. Говорещият беше морой, малко по-голям от мен, с тъмнокафява коса, която несъмнено е била грижливо оформена, за да изглежда в пълен безпорядък. За разлика от смешните усилия на Кийт да подобри прическата си с обилни количества гел за коса, този тип действително изглеждаше добре. Като всички морои беше блед, висок, слаб и строен. Изумрудено зелените му очи ни гледаха от лице, достойно да бъде изваяно от ръката на някой скулптор класик, които толкова обожавах. Шокирана, пропъдих това сравнение веднага, щом ми хрумна. В крайна сметка това беше вампир. Беше абсурдно да му се възхищавам, сякаш беше адски секси младеж от човешката раса.

– Господин Ивашков – заговорих любезно, – радвам се да ви видя отново.

Той се намръщи и ме изгледа отвисоко.

– Познавам те... но откъде?

– Ние... – Миг преди да кажа „се запознахме“, осъзнах, че не беше точно така, защото при последната ни среща не бяхме официално представени един на друг. Той просто при-

състваше, когато двете със Стантън бяхме извикани на разпит в двора на мороите. – Срещнахме се миналия месец. В кралския двор.

В очите му прочетох, че ме беше познал.

– Правилно. Ти си алхимичката. – За миг се замисли, след което ме изненада, като изрече името ми. След всичко останало, което се случваше по онова време в двора на мороите, не очаквах, че ме е забелязал. – Сидни Сейдж.

Кимнах, като се опитах да не изглеждам смутена от факта, че ме е разпознал. После осъзнах, че Кийт се беше смразил до мен. Побързах да го представя, запазвайки любезната усмивка на лицето си:

– Кийт, това е Ейдриън Ивашков. Ейдриън, това е моят колега Кийт Дарнъл.

Ейдриън протегна ръка, но Кийт не я стисна. Не можех да кажа защо не се здрависа с него – дали защото още беше шокиран или защото просто не искаше да докосва вампир. Но Ейдриън не се обиди. Просто отпусна ръката си и смеейки се ни заобиколи. Кимна към вратата.

– Очакват ви. Влизайте. – Ейдриън се наведе до ухото на Кийт и със заплашителен тон допълни: – Ако посмееш. – Смушка Кийт в рамото и се изсмя зловещо.

Кийт едва не подскочи няколко метра във въздуха. Ейдриън се ухили и закрачи надолу по градинската пътека, като пътъм си запали цигара. Погледнах кръвнишки след него – макар че цялото му изпълнение *беше* донякъде забавно – и побутнах Кийт към вратата.

– Хайде – подканих го.

Хладният въздух от климатика погали освежаващо кожата ми. Ако не друго, Кийт поне живна.

– Какво означава това? – попита настоятелно, докато влизахме в къщата. – Той едва не ме нападна!

Затворих вратата.

– Означава, че изглеждаше като глупак. А и той не ти направи нищо. Не можеше ли да се държиш още по-ужасено? Те знаят, че не ги харесваме, но ти имаше вид, сякаш всеки миг ще побегнеш.

Трябва да призная, че донякъде ми се понрави да видя Кийт

стреснат, но човешката солидарност не поставяше под съмнение отговора на въпроса на чия страна бях.

– Не е вярно – възрази той, макар че явно се чувстваше засрамен. Поехме надолу по дълъг коридор с под от тъмно дърво и первази, които като че ли поглъщаха цялата светлина. – Господи, какво не им е наред на тези хора? О, сетих се. Те не са хора.

– Шшт – скастрих го, малко изненадана от яростта в гласа му. – Те са точно там. Не ги ли чуваш?

В дъното на коридора ни посрещнаха масивни френски врати. Стъклата им бяха с богати цветни орнаменти, които скриваха това, което бе зад тях, но до нас долитаха приглушени гласове. Почуках на вратата и изчаках, докато един глас не ни извика да влезем. Гневът по лицето на Кийт се бе изпарил и двамата си разменихме кратки, съчувствени погледи. Това беше. Началото.

Пристъпихме през вратите.

Когато видях кой е вътре, ченето ми едва не увисна, както на Кийт преди малко.

За миг дъхът ми секна. Бях се подиграла на Кийт, че се страхува да е близо до вампири и дампири, но сега, когато се озовах лице в лице срещу цяла група от тях, внезапно се почувствах като уловена в капан. Стените заплашваха да се стоварят отгоре ми и всичко, за което можех да мисля, бяха удължени кучешки зъби и кръв. Светът се залюля около мен – и не само заради многобройната група.

Сред тях беше Ейб Мазур.

Дишай, Сидни. Дишай, заповядах си. Макар че никак не беше лесно. За мен Ейб бе възплъщение на хиляди страхове, по-точно на хилядите бъркотии, в които се бях забъркала.

Бавно, всичко наоколо си дойде на мястото и аз се овладях. В крайна сметка Ейб не беше единственият тук и аз се насилих да се съсредоточа върху останалите, без да му обръщам внимание.

В стаята с него седяха още трима, двама от които разпознах. Непознатият, възрастен морой, с оредяваща коса и големи бели мустаци, трябваше да е нашият домакин, Кларънс.

– Сидни! – Това беше Джил Мастрано, със светнали от радост очи.

Харесвах Джил, но не мислех, че чак толкова съм впечатлила момичето, че да получа такова топло посрещане. Джил сякаш едва се сдържаше да не изтича и да ме прегърне, а аз се молех да не го стори. Не исках Кийт да е свидетел на това. И което беше по-важно, не желяех Кийт да докладва за това.

До Джил седеше дампир, когото познавах по същия начин като Ейдриън – искам да кажа, че го бях виждала, но никога не се бяхме запознавали. Когато ме разпитваха в кралския двор, Еди Кастъл също присъстваше, и ако не ме лъжеше паметта, той също имаше свои неприятности. На практика той приличаше на човек с атлетичното си тяло и загоряло от слънцето лице – признак, че прекарва голяма част от времето си на открито. Косата му беше светлокестенява, а лешниковите му очи изгледаха двама ни с Кийт приятелски, но предпазливо. Така беше с всички пазители. Те винаги бяха нащрек, винаги следяха за евентуална опасност. В известна степен го намирах за успокояващо.

След като огледах стаята, отново насочих очи към Ейб, който ме наблюдаваше и изглеждаше развеселен от очевидно то ми пренебрежение към него. На устните му заигра лукава усмивка.

– Е, госпожице Сейдж – изрече бавно. – Няма ли да ме поздравите?

Информация за предстоящи заглавия,
откъси от книгите и полезни връзки можете
да откриете на нашия сайт:

www.ibis-press.eu

**Библио.бг - платформа за
електронни книги и списания**

Чети каквото обичаш!

www.biblio.bg

